Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

Η... ΑΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΣΕ!

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ἀλφόνσος Σαμουσέ ἔμπορος, Σόνια σύζυγός του, Μπέν φίλος τους.

(Ἡ σκηνὴ στὸ σπίτι τοῦ Σαμουσὲ)

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Πάλι νέο δρᾶμα τιμῆς ! ἕνας ἐργατικὸς ἔπιασε τὴ γυναίκα του ἐπ' αὐτοφώρῳ μὲ τὸν ἐραστή της καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, τοὺς πυροβόλησε καὶ τοὺς ἐπλωσε καὶ τοὺς δυὸ νεκρούς ! Μὰ τὴν πίστη μου, διαβάζοντας κανεὶς τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ ρομάντζα, βλέποντας τὰ θεατρικὰ ἔργα, θὰ ἔβγαζε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅλοι οἱ παντρεμμένοι περνᾶνε τὸν καιρό τους ἀπατῶντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

ΣΟΝΙΑ.— Ὑπάρχει καὶ κάποια ἐξαίρεσι.

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Ἡ δική μας, ἔ ;.. Ἀλλὰ ποῦ ξέρεις !...

ΣΟΝΙΑ.— Πῶς δὲν ξέρω ; Μπορῶ νὰ εἶμαι βέβαιη γιὰ τὸ παρελθόν μου, ὅπως καὶ γιὰ τὸ δικό σου.

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Γιὰ τὸ δικό μου ;.. Μὴ λὲς μεγάλο λόγο.

ΣΟΝΙΑ.— Μὴν πολεμᾶς καὶ μὲ κάνης ν' ἀνησυχήσω ! Φτωχέ μου Ἀλφόνσε !.. Σὲ βεβαιώνω πὼς δὲν θὰ τὸ πετύχης.

ΣΑΜΟΥΣΕ, *(ἐπαναλαμβάνει κάπως πειραγμένος).*— «Φτωχέ μου Ἀλφόνσε !» Ὥστε μὲ περνᾶς γιὰ ἠλίθιο.

ΣΟΝΙΑ — Ἐγώ ;

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Φυσικά ! Ἔτσι εἶνε οἱ γυναῖκες. Ἂν τὶς ἀπατήσης εἶσαι ἕνας ἄθλιος, ἂν δὲν τὶς ἀπατήσης εἶσαι ἕνας ἠλίθιος !

ΣΟΝΙΑ.— Ἔλα τώρα μὴ θυμώνης... Δὲν μοῦ ἔκανες ποτὲ σου ἀπιστίες, γιατὶ δὲν εἶνε στὸν χαρακτῆρα σου.

ΣΑΜΟΥΣΕ, *(ἀνάβοντας).*— Ἄ ! δὲν εἶνε στὸν χαρακτῆρα μου ! Ὥστε εἶμαι πιστὸς ἔ ;

ΣΟΝΙΑ, *(γελῶντας).*— Μὰ γιατὶ σοῦ κακοφαίνεται αὐτό ; Θὰ εἶχες, χωρὶς ἄλλο, μεγαλείτερη ἀξία ἂν ἔκανες τὸ ἀντίθετο.

ΣΑΜΟΥΣΕ, *(πηδῶντας ἀπ' τὴ θέσι του).*— Τί εἶπες ; Ἄ ! θὰ εἶχα ἀξία ἂν... Λοιπόν, καλά ! ἄκουσε ! Δὲν ἐπιζήτησα ἐγὼ αὐτὸ τὸν καυγᾶ. Σοῦ δηλώνω ὅμως—νὰ μὴ μὲ λὲν Ἀλφόνσο ἂν δὲν σὲ ἀπατήσω. Χαμογελᾶς ; Δὲν μὲ πιστεύεις... Λοιπὸν ἀπόψε κι' ὅλας θὰ σὲ ἀπατήσω. *(Πηγαίνει καὶ πέρνει τὸ καπέλλο του).* Φεύγω...

ΣΟΝΙΑ, *(λίγο ἀνήσυχη).*— Ἔλα, φθάνουν ἡ ἀνοησίες.

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Εἶνε ἀργὰ πειά. Συγκρατοῦσα τόσον καιρὸ τὸν ἑαυτό μου, γιατὶ παρακαλῶ ; Γιὰ ν' ἀκούσω ὕστερα ἀπὸ 15 χρόνων ἀρετή.. αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες... Ἄ ! Ὄχι.. ἔχεις δίκηο. Ἤμουνα μεγάλο ζῶον !.. *(φεύγει).*

(Ἡ Σόνια μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐντελῶς σαστισμένη ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀνδρός της).

ΜΠΕΝ — *(Ἀργά, σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν μιλάει, παρὰ μονάχα ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ κάνη διαφορετικά.).* Κάνετε ἄσχημα νὰ τὸν ἐξωθῆτε...

ΣΟΝΙΑ, *(Ταραγμένη).*— Ἐσεῖς γιατὶ δὲν τοῦ εἴπατε τίποτα ; Καθόσαστε ἐκεῖ σὰν κούτσουρο !..

ΜΠΕΝ, *(Πολὺ ἥρεμος).*— Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀναχατεύομαι σ' ὅτι δὲν μὲ ἀφορᾶ.

ΣΟΝΙΑ.— Μὰ εἶνε φίλος σας... Ἄ ! Θεέ μου... Τί τὸν ἔπιασε ; Ἐπὶ τέλους δὲν τοῦ εἶπα καὶ τίποτα. Γιὰ πέστε μου ὅταν μιλοῦσε μαζύ σας σᾶς ἐξεδήλωσε ποτὲ τὴν ἐλπιδυμία νὰ μὲ ἀπατήση ;

ΜΠΕΝ.— Ὄχι ! Καμμιὰ φορὰ μονάχα γελῶντας μοῦ ἔλεγε ; «Πάντως εἶνε κουταμάρα στὴν ἐποχή μας, στὴν ἐποχὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου νὰ μὴ γνωρίζη κανεὶς παρὰ μονάχα μιὰ γυναίκα σ' ὅλη του τὴ ζωή ! Ἀλλὰ δὲν βαρυέσαι, τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχη αὐτό ; ἀφοῦ ἔτσι εἶμαι τόσο εὐτυχής !..

ΣΟΝΙΑ, *(πολὺ συγκινημένη).* Ἀρχίζω πειὰ νὰ φοβοῦμαι γιὰ τὴν εὐτυχία μας.

ΜΠΕΝ.— Ἐλᾶτε τώρα, δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεστε.. Εἶμαι βέβαιος ὅτι μόλις βγῆ στὸ δρόμο ὁ Ἀλφόνσος θὰ σκεφθῆ καλύτερα.

ΣΟΝΙΑ, *(μὲ κωμικὸ τόνο χωρὶς νὰ τὸ θέλη).*— "Ἕνας θυμωμένος, ἕνας πικαρισμένος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ σκεφθῆ. Μπέν, σᾶς παρακαλῶ, προσφέρατέ μου μιὰ μεγάλη ἐκδούλευσι : Κατεβῆτε, τρέξτε, προσπαθῆστε νὰ τὸν βρῆτε...

ΜΠΕΝ.— Ναί, ἀλλὰ τὸ Παρίσι δὲν εἶνε κανένα χωριό.

ΣΟΝΙΑ.— Δὲν ἔχει σημασία. Θὰ σᾶς βοηθήση ἡ τύχη... ἡ θεία πρόνοια. Σᾶς ἱκετεύω !

ΜΠΕΝ, *(ὑπακούοντας).*— Καλὰ πηγαίνω...

(Ὁ Σαμουσὲ ἀφοῦ περιπλανήθηκε στοὺς δρόμους ἀναποφάσιστος, τέλος μπαίνει σ' ἕνα σπίτι μὲ κλειστὰ παραθυρόφυλλα. Μόλις ὅμως μπαίνει σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον ἀηδιάζει καὶ φεύγει χωρὶς νὰ κηλιδώση τὴν ἀρετή του. Εἶνε πειὰ βράδυ καὶ γιὰ νὰ σκοτώση τὴν ὥρα του πηγαίνει σ' ἕνα καφενεῖο καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα γυρίζει σπίτι του τσακισμένος ἀπ' τὴν ταλαιπωρία.)

ΣΟΝΙΑ, *(ποὺ τὸν περίμενε μὲ ἀγωνία).*— Ἐπὶ τέλους ! Ἤρθες ;

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Ναὶ ἦρθα... Καὶ ὅ,τι σοῦ ἔταξα, τὸ ἔκανα.

ΣΟΝΙΑ, *(ποὺ θέλει ν' ἀμφιβάλλη).*— Μὴν ἐξακολουθῆς πειὰ αὐτὸ τὸ ἀστεῖο, Ἀλφόνσε, ἀρκετὸ κακὸ μοῦ ἔκανες.

ΣΑΜΟΥΣΕ, *(πέφτοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα).*— Δὲν εἶνε καθόλου ἀστεῖο..

ΣΟΝΙΑ, *(κυττάζοντάς τον προσεκτικὰ καὶ πειθομένη ἀπὸ τὴ χαλασμένη ὄψι του).*— Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ἔκανες τέτοιο πρᾶγμα ἐσύ ;.. ἐσύ ;.. *(Τὴν πιάνουν ἄξαφνα τὰ κλάμματα).* Ἄ ! Τί φρίκη ! Ἔκανα ἄσχημα ν' ἀστειευτῶ ... ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἀστεῖο μου, αὐτὸ τὸ πείραγμά μου, δὲν ἔκριβε παρὰ ἀγάπη... *(Μὲ λυγμοὺς)* Ὤ ! ἀγαπημένε μου, φτωχέ μου ἄνδρα, γιὰ πάντα πειὰ χαμένε !..

ΣΑΜΟΥΣΕ, *(εἶνε τόσο συγκινημένος ποὺ δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ προσποιηθῆ).* — Μὰ ὄχι... ὄχι... ψέμματα σοῦ εἶπα, ψέμματα ! *(μὲ ἐπισημότητα πλησιάζοντας κοντὰ στὴ γυναίκα του).* Πιστεύεις ὅτι ἡ ζωή σου εἶνε γιὰ μένα κάτι ἱερό ;

ΣΟΝΙΑ.— Ναί. Ναί ! ξέρω καλὰ ὅτι θέλεις πάντα τὸ καλό μου !

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Λοιπὸν ὁρκίζομαι στὴ ζωήν μου ὅτι δὲν σ' ἀπάτησα !

(Ἡ Σόνια διστάζει λίγο ἀλλὰ καταλαβαίνει γρήγορα ὅτι τῆς λέει τὴν ἀλήθεια. Τὸν ξέρει τόσο καλά !.. Ἡ χαρὰ της γι' αὐτὸ εἶνε τόσο μεγάλη καὶ τόσο εἰλικρινής, ὅπως ἦταν πρὶν ἡ ἀπελπισία της. Ὁ Σαμουσὲ ποὺ δὲν ζητοῦσε παρὰ ἕνα πρόσχημα γιὰ ν' ἀφήση νὰ ἐκδηλωθῆ ὅλη του ἡ τρυφερότητα, ρίχνεται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του. Καὶ οἱ δύο σύζυγοι φιλιῶνται πολλὴ ὥρα, ὅπως θὰ ἔκαναν ἂν εἶχαν ξαναϊδωθῆ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ καταστροφή).

ΣΟΝΙΑ.—Ἄχ πῶς ξαλάφρωσα !.. Τί εὐτυχία !..

ΣΑΜΟΥΣΕ. — Μόνο γι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ, τὴν τόσο γλυκειά, δὲν μετανοιώνω καθόλου γιὰ ὅ,τι ἔκανα.

ΣΟΝΙΑ ! *(Ξαναγίνεται περίεργη).*— Ἀλήθεια, πὲς μου τί ἔκανες ; Τίποτ' ἀπὸ τόσα μαρτύρια, ποὺ ἐκράτησαν δυὸ ὁλόκληρους μῆνες, τὴν ὠθήγησαν στὴ λαιμητόμο, ὅπου ὁ δήμιος τὴν ἐπερίμενε μὲ τὸ ξίφος γυμνό.

Ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνη δὲν πέθανε. Τὴν τελευταία στιγμὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς γερουσιαστὰς τῆς δημοκρατίας τῆς Βέρνης ἔπηρε τὸ λόγο καὶ ἐξήγησε μὲ εὔγλωττες φράσεις ὅτι ἡ δικαιοσύνη, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν της τὸ ἀσθενὲς φῦλον, στὸ ὁποῖο ἀνῆκε ἡ κατηγορουμένη, τῆς ἐχάριζε τὴ ζωή. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τὰ πράγματα ἐπῆγαν καλά. Θέλησαν στὴν ἀρχὴ νὰ τὴ στείλουν σὲ ἰσοβίᾳ ἐξορία στὸ ἐξωτερικό. Ἔπειτα ἐδέχθηκαν νὰ τὴ στείλουν γιὰ μερικὰ χρόνια σὲ μιὰ ἐπαρχία τῆς Ἑλβετίας καὶ στὸ τέλος τὴν ἄφησαν ἐλεύθερη στὴ Βέρνη.

Ἡ Γαλλία ἐτίμησε πολὺ τοὺς ἀπογόνους τῆς Αἰκατερίνης. Ὁ διασέγγονός της Περρεγκὼ ὑπῆρξε ὁ πρῶτος διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Γαλλίας. Αὐτὸς ἄφησε δυὸ παιδιά, τὸν Κλαύδιο καὶ τὴν Ὀρτένσα. Ὁ πρῶτος ὑπῆρξε περίφημος αὐλικὸς καὶ ἡ Ὀρτένσα ἔγινε γυναίκα τοῦ στρατάρχου Μαρμὸν καὶ δούκισσα τῆς Ραγούσσης.

ΣΟΝΙΑ : Ἄχ ! πῶς ξαλάφρωσα !...

πονῆ περισσότερο, τὴν ἔντυσαν μ' ἕνα μακρὺ πουκάμισο ἀπὸ κηρωμένο ὕφασμα, ποὺ ἐμπόδιζε τὶς πληγές της νὰ κλείσουν.

Ὕστερ' ἀπὸ τόσα μαρτύρια, ποὺ ἐκράτησαν δυὸ ὁλόκληρους μῆνες, τὴν ὠθήγησαν στὴ λαιμητόμο, ὅπου ὁ δήμιος τὴν ἐπερίμενε μὲ τὸ ξίφος γυμνό.

Ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνη δὲν πέθανε. Τὴν τελευταία στιγμὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς γερουσιαστὰς τῆς δημοκρατίας τῆς Βέρνης ἔπηρε τὸ λόγο καὶ ἐξήγησε μὲ εὔγλωττες φράσεις ὅτι ἡ δικαιοσύνη, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν της τὸ ἀσθενὲς φῦλον, στὸ ὁποῖο ἀνῆκε ἡ κατηγορουμένη, τῆς ἐχάριζε τὴ ζωή. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τὰ πράγματα ἐπῆγαν καλά. Θέλησαν στὴν ἀρχὴ νὰ τὴ στείλουν σὲ ἰσοβίᾳ ἐξορία στὸ ἐξωτερικό. Ἔπειτα ἐδέχθηκαν νὰ τὴ στείλουν γιὰ μερικὰ χρόνια σὲ μιὰ ἐπαρχία τῆς Ἑλβετίας καὶ στὸ τέλος τὴν ἄφησαν ἐλεύθερη στὴ Βέρνη.

ΣΟΝΙΑ, *(κυττάζοντάς τον ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ ὕφος στοργικοῦ οἴκτου).* — Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα, φτωχέ μου Ἀλφόνσε, ὅτι δὲν εἶνε στὸ χαρακτῆρα σου αὐτό ; Εἶσαι πλασμένος γιὰ νᾶσαι πιστὸς σύζυγος, χρυσέ μου...

ΣΑΜΟΥΣΕ.— ! ! !

ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ